

РЕШЕНИЕ

№ 4644

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илиана Янева, като разгледа дело номер **9814** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Глава осма от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от К. В. И., против ЗАПОВЕД № 5133-12975/04.09.2020 г., издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител, на длъжността „старши полицаи -младши инспектор“ в Група „Охрана на обществения ред“, във 02 Районно управление – СДВР.

В съдебно заседание оспорващият, заедно с упълномощен адвокат: поддържа жалбата; освен съставляващите административната преписка ангажира писмени доказателства (л.л. 314-386 от делото) и показания на двама свидетели; претендира за възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представена е от адвоката и писмена защита.

С жалбата се твърди: „нарушение на материалния закон и установената от него цел; нарушение на съдопроизводствените правила“ (?!), понеже: изводът на дисциплинарна наказващият орган, за нарушение на етичните правила се основава на предположение за извършено престъпление; в заповедта не са посочени конкретни фактически обстоятелства; в дисциплинарното производство не са доказани действия или бездействия на служителя. С писмената защита тези доводи са развити по – подробно.

Ответникът, с „писмени бележки“ (л. 299 от делото), посредством юрисконсулт е заявил оспорване на жалбата и искане за юрисконсултско възнаграждение, но в съдебните заседания не е представяван.

Доказателствата, приобщени по делото и неоспорени от страните, позволяват на Съда да приеме за установени изложените подробно и в обжалваната заповед факти и обстоятелства, в следната последователност.

Жалбоподателят К. В. И. е заемал по служебно правоотношение „старши полицаи - младши инспектор“ в Група „Охрана на обществения ред“, във 02 Районно управление – СДВР. Със Заповед № 513з-8885/06.12.2019 г. (л. 112 от делото, изменяна със заповеди от 05.03.2020 г. и от 29.04.2020 г.) директорът на СДВР е разпоредил да бъде образувано дисциплинарно производство срещу К. И., въз основа на получени предварителни данни от Специализираната прокуратура – препис от постановление, с което служителят е бил привлечен като обвиняем за извършено тежко умишлено престъпление – участие в организирана престъпна група за разпространение на наркотични вещества, през периода от м. 03.2017 г., до 29.11.2019 г. Определен е и състав на дисциплинарно разследващ орган (дисциплинарен съвет). В хода на дисциплинарното производство са събрани данни и писмени доказателства, включително протоколи за разпити и за повдигане на обвинения, за това, че: на 29.11.2019 г. в резултат на специализирана полицейска операция били задържани общо осем лица, сред които и полицаи К. И.; на 01.12.2019 г. състав на Специализирания наказателен съд е постановил налагане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, по отношение на К. И., във връзка с предявеното му обвинение по Досъдебно производство № 53/2018 г.; задържането на групата било отразено в общо 29 материали, от национални медии. Дисциплинарната комисия е изследвала и обсъдила доказателствата, включително свидетелските показания, касаещи дейността на жалбоподателя К. И. в престъпната група, като с Обобщена справка, от 29.06.2020 г. (л. 132) е предложила на директора на СДВР да наложи на полицаи дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. първо и т. 4, вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, за нарушаване етичните норми по т.т. 15, 16, 19, 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Обобщената справка е връчена на служителя, на 30.06.2020 г. (л. 144), като по време на дисциплинарното производство е дадена възможност и той е представил писмени обяснения, че отрича дисциплинарното обвинение.

Деянията на жалбоподателя, като участник в престъпната група са идентифицирани в оспорваната Заповед № 5133-12975/04.09.2020 г. така: „на 29.11.2019 г., във връзка с ДП № 53/2018 г., при провеждането на специализирана полицейска операция в [населено място] младши инспектор К. И. е бил задържан, заедно с младши инспектор М. В. - и двамата служители в Сектор „Охранителна полиция“, при 02 РУ-СДВР; с постановление от 29.11.2019 г. на прокурор при Специализирана прокуратура, младши инспектор И. е привлечен в качеството на обвиняем, за това, че от месец март 2017 г. до 29.11.2019 г. в [населено място] и в [населено място], в качеството на длъжностно лице е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от десет лица, съставена с цел да върши съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание „лишаване от свобода“ повече от три години, като групата е създадена с користна цел (получаване на доходи от престъпна дейност) - престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2, вр ал. 2 НК; с протоколно определение от 01.12.2019 г. на Специализирания наказателен съд, на младши

инспектор И. е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“; на 27.07.2020 г. е внесен в Специализирания наказателен съд обвинителен акт, с който на младши инспектор К. И. е предявено обвинение за престъпление по по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2, вр ал. 2 НК, като му е определена мярка за неотклонение „домашен арест“; приложените по дисциплинарното производство разпити на свидетели (изброени), че лидер на престъпната група е бил Г. Д., който си изградил мрежа от дилъри, за разпространяване на амфетамини и коноп, в района на [населено място] и околните населени места; единият от обвиняемите - И. И., по прякор „Може“, който работел като дилър за Д., постоянно се хвалел, че М. „полицаят“ е най- довереният човек на Г. Д. и, че „ако М. не вдигне телефона, може да се звъни и на К., когато има нужда“; служителят на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР - И. С. е потвърдил, че: в хода на проведените множество оперативно-издирвателни мероприятия било установено, че младши инспектор К. И. провежда разговори по телефона с организатора на престъпната група Г. Д., както и с Б. П., като разговорите били, с цел договаряне на срещи; полицейският служител К. И. посещавал гаража на Б. П., в [населено място], кв. Т.; полицай К. И. е извършвал услуги и подпомагал лицата, с цел да не им бъдат извършвани полицейски проверки, както и да не бъдат извършвани процесуално- следствени действия спрямо тях (претърсване и изземване на наркотични вещества), като в замяна получавал парични суми. Директорът на СДВР съобразил също, че „действията на младши инспектор И. са станали достояние на граждански лица, посредством публикации в различни електронни медии („24 часа.бг“, от 02.12.2019 г. - „Полициа в банда за дрога, арестували конкуренти по поръчка на боса; „news.bnt.bg.“, от 02.12.2019 г. - „Двама полицаи са задържани за разпространение на наркотици; „actualno.com“, от 02.12.2019 г. - „Единият от задържаните полицаи при акция пренасял наркотици в патрулката“; „kanal3.bg“, от 02.12.2019 г. - „Закопчаха полицаи при акция срещу нарко-група в С.; централните телевизионни емисии на Б.“, „Б.“ и „НОВА ТВ“), както и на служители на дирекция „Вътрешна сигурност“- МВР, на представители на Прокуратурата и Съда. Въз основа на горните данни е приел за доказано дисциплинарно обвинение по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. първо и т. 4, вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, за нарушаване етичните норми по т.т. 15, 16, 19, 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като взе предвид доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Според чл. 194, ал. 2 ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия; неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Разпоредбата на чл. 203, ал. 1 ЗМВР определя, кои са тежките нарушения на служебната дисциплина, за извършването на които задължително се налага наказание „уволнение“. Сред тях е и това по т. 13 – „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“.

Съдът дължи произнасяне относно това: 1. към датата на издаване на оспорваната заповед, имало ли е данни за извършени от К. В. И. деяния, които да съответстват от обективна и от субективна страна на състава на вмененото му дисциплинарно

нарушение, съответно – доказани ли са от ответника обвиненията; 2. проведеното дисциплинарно производство и оспорваната заповед, съобразени ли са с установените в ЗМВР и в ППЗМВР процесуални правила.

Съдът приема за установено и доказано по несъмнен начин, за целите на дисциплинарното административно производство (арг. чл. 194, ал. 3 ЗМВР), че по отношение на жалбоподателя, за дефинирания по – горе период от време са събрани и проверени (включително в досъдебното наказателно производство) достатъчно данни за съпричастността му към група от лица, които са извършвали престъпна дейност. Този извод Съдът обосновава и с наличните доказателства за повдигнато и предявено на К. И. обвинение, за което е бил внесено и обвинителен акт в компетентния наказателен съд. Показанията на разпитаните по настоящото дело свидетели, вкл. тези на св. П. Л. не опровергават последния извод. Развитите в писмената защита от адвоката – пълномощник доводи, с които се поставя под съмнение достоверността на свидетелски показания, дадени по време на досъдебното производство, са евентуално противопоставими пред наказателния съд. За дисциплинарнонаказващия орган не съществува процесуално задължение да анализира, съпоставя, обсъжда и открива противоречия между показания и обяснения на свидетели, и обвиняеми, касаещи факти, които имат отношение към наказателното обвинение. Макар да се позовава основно на материали от наказателното досъдебно производство, директорът на СДВР е обезпечил възможността, посредством дисциплинарния съвет да събере и множество други преки, и/или косвени доказателства, с които да мотивира и защити дисциплинарното обвинение. Дисциплинарната отговорност може да бъде ангажирана, независимо че конкретното деяние може да представлява основание за търсене и на друг вид отговорност (чл. 194, ал. 3 ЗМВР). С оглед на това, неоснователни са защитните доводи, че дисциплинарното обвинение се основава на предположения за извършено престъпление, понеже не е налична влязла в законна сила осъдителна присъда за престъпление от общ характер. Освен това, както стана ясно, на жалбоподателя К. И. е вменено извършване на „тежко нарушение на служебната дисциплина”, по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Очевидно е, предвид коментирания по – горе доказателства, както от данните, събрани посредством специални разузнавателни средства, че жалбоподателят И. е извършвал инкриминирана дейност, възползвайки се от служебното положение, което е заемал, като полицаи в 02 РУ – СДВР. Това поведение категорично не съответства и на нормите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Държавната служба в МВР, предвид специфичния характер на дейността, очертана в ЗМВР определя по – специалния статута на служителите. Отношение имат и етичните правила, очертани в Етичния кодекс, които определят общи правила за поведение на държавния служител, насочено към опазване доброто име на институцията, посредством стриктно и безпристрастно изпълнение на професионалните задачи, незлоупотребяване с правомощията. В тази връзка, целта на налагането на дисциплинарно наказание е непосредствено свързана с контрола върху спазването на изискванията за законосъобразно и стриктно изпълнение на държавната служба. В обстоятелствената част и в мотивите на заповедта са описани подробно, ясно и разбираемо извършените от жалбоподателя деяния, които ответникът е приел като несъобразяване със съответните морално-етични норми на поведение. Според чл. 13,

б. „а“ от Етичния кодекс държавният служител в МВР следва да спазва принципа за законност, което предполага „изпълнение на служебните задължения, в съответствие със законите на страната и при зачитане и спазване правата и основните свободи на гражданите, като не се поддава на натиск, заплахи, стимули, преки или косвени влияния независимо от техния източник, повод или причина“. Това задължение е обвързано и със задължението по чл. 15, както и с това, по смисъла на чл. 17, б. „в“ – дефиницията за „корупционно поведение“, вр. чл.чл. 42, 49. Оповестяването на процесния случай, с оглед деянията на жалбоподателя, сочи и на несъобразяване от негова страна с правилата за поведение, по чл. 19, 20 от Етичния кодекс, понеже така е уронен престижът на МВР, а инкриминираното му поведение може да мотивира част от обществото да не спазва законите.

Обоснован и подробно мотивиран, е и изводът на директора на СДВР, заналагане на най – тежкото дисциплинарно наказание, като по този начин ответникът е съобразил нормата на чл. 20б, ал. 2 ЗМВР и е упражнил правилно предоставената му оперативна самостоятелност. Дисциплинарното производство срещу К. И. е проведено и приключено след спазване на изискванията, регламентирани подробно в ЗМВР и в правилника за неговото прилагане. Оспорената заповед е издадена от компетентен дисциплинарнаказващ орган в срок, предвид чл. 195, ал. 5, вр. ал. 2 ЗМВР и представлява законосъобразен административен акт, тъй като е постановена в съответствие с административнопроизводствените правила. Доказването по убедителен и несъмнен начин на предявените дисциплинарни обвинения определя заповедта, като съобразена с изискванията на материалноправните и на процесуалните норми на закона. Съобразяването с целта на закона (чл. 146, т. 5 АПК), за случая следва да бъде преценявано от гледна точка на характера на държавната служба - в структура на Министерството на правосъдието и от гледна точка статута на служителя.

Неустановяването от Съда на основания за отмяна (чл. 168, ал. 1, чл. 146 АПК) на заповедта обуславя отхвърлянето на жалбата, като неоснователна.

При този изход на съдебния спор жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, на основание чл. чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 4 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от К. В. И., против ЗАПОВЕД № 5133-12975/04.09.2020 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител, на длъжността „старши полицаи -младши инспектор“ в Група „Охрана на обществения ред“, 02 Районно управление – СДВР.

ОСЪЖДА К. В. И. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: